

KỊCH BẢN SÂN KHẤU

Ngày chúng ta gặp lại

Chuyển thể một đoạn Người ở bên sông Châu - Sương Nguyệt Minh

Dì Mây gặp lại chú San là trích đoạn để lại cảm xúc mạnh mẽ khi độc giả đọc tác phẩm Người ở bến sông Châu (Sương Nguyệt Minh). Ngày mà dì Mây về làng cũng là ngày chú San đi lấy vợ. Biết được tin người yêu của mình đi lấy vợ, dì Mây xót xa, tâm trí đặt ở bên nhà chú San. Dù rất yêu chú San nhưng dì Mây vẫn kiên quyết đoạn tình để chú về với vợ. Tình huống trở trêu, éo le giữa San và Mây cũng chính là hiện thực khốc liệt sau khi chiến tranh qua đi. Chiến tranh gây ra biết bao sự hiểu lầm không đáng có, là nguyên nhân sâu xa dẫn đến sự chia lìa đôi lứa.

Kịch bản dưới đây gồm hai cảnh, chuyển thể phần đầu của tác phẩm từ truyện ngắn sang kịch, có thể dàn dựng biểu diễn trên sân khấu.

Nhân vật:

Dì Mây

Ông ngoại - bố dì Mây

Cô Hoài - chị gái dì Mây

Chú An - anh rể dì Mây

Mai - cháu dì Mây

Chú San - người yêu của dì Mây trước chiến tranh

Cô Thanh - vợ mới cưới của chú San

Họ hàng tham gia đám cưới chú San, cô Thanh: khoảng 5 - 6 người

CẢNH 1: CẢNH DÌ MÂY TRỞ VỀ

Bên bờ sông, đám rước dâu vừa qua sông, tiếng nói cười, chúc tụng. Cô Thanh và chú San mặc đồ cưới đi cạnh nhau, họ hàng hai bên đi theo, chúc mừng. Nhạc đám cưới. (Biểu cảm: vui sướng, hạnh phúc) Ông ngoại đứng bên cạnh lều, cạnh bờ sông nhìn đám rước dâu.

ÔNG NGOẠI: (tự nói với chính mình): Mây ơi, vậy là San lấy vợ rồi con ơi. Cha thương con quá. Bom đạn giết con, giết cả hạnh phúc con rồi Mây ơi. (khóc)

Đám rước dâu đi qua.

Dì Mây bước ra, đeo ba lô, chống nạng, bước tập tễnh, biểu cảm vui mừng, xúc động.

DÌ MÂY: Cha ơi, cha ơi, con về rồi cha ơi. (giọng nghẹn ngào)

ÔNG NGOẠI: (nghe tiếng gọi, chạy ra, cách dì Mây ba bước xúc động, giọng run run) Mây ơi! Con...(nhìn chân dì Mây chống nạng, khóc)

(Dì Mây khóc)

ÔNG NGOẠI: (ôm chầm lấy Dì Mây) Mây ơi! Sao đến hôm nay mới về...Con ơi!...Cha cứ tưởng...(khóc nghẹn)

DÌ MÂY: Cha ơi! Con của cha đã về với cha rồi. (nghẹn ngào)
(hai cha con dặt nhau về xóm Trại)

Đi chậm, vừa đi vừa nói.

ÔNG NGOẠI: (nhắm lấy tay Mây) Mình về xóm Trại thôi con.

DÌ MÂY: (vẫn nghẹn ngào) Vâng, mình về thôi cha, con nhớ anh chị, nhớ bé Mai, nhớ anh San lắm rồi.

ÔNG NGOẠI: Con ơi, San...

DÌ MÂY: (lau nước mắt, hỏi dồn) Anh San sao hả cha? Anh ấy bị làm sao? Đã lâu lắm rồi con không gặp anh ấy.

ÔNG NGOẠI: Con ơi, muộn mất rồi, San,...(ngập ngừng)...hôm nay San lấy vợ rồi con ạ.

(bước chậm một nhịp, không nói gì, thần thờ)

CẢNH 2: DÌ MÂY VÀ CHÚ SAN GẶP LẠI

Bối cảnh ở nhà bố mẹ Mai - anh chị Mây. Cả nhà ngồi nói chuyện bằng quơ, mặt ai cũng buồn.

CHÚ AN: Mây ạ, em về anh chị mừng lắm, cả nhà ai cũng tưởng rồi đây chẳng thể gặp được em.

DÌ MÂY: (mắt đơm buồn) Vâng, những năm ở Trường Sơn, em cũng tưởng sẽ chẳng thể về nhà được nữa.

CÔ HOÀI: (bước đến bên Mây): Tóc em rụng hết rồi, khổ thân em thôi (rưng rưng). Em yên tâm, chị sẽ tìm lá thuốc, nấu cho em gội đầu, tóc em rồi sẽ mọc lại.

DÌ MÂY: Mọc tóc để mà làm gì nữa chị, em giờ còn gì đâu. (thần thờ, nói lạnh lùng)

MAI: Dì ơi, dì yên tâm, mọi người sẽ chăm sóc cho dì, rồi dì sẽ xinh đẹp trở lại như ngày xưa. Không lấy chú San thì lấy người khác dì ạ. (chạy lại ôm dì Mây).

Dì Mây mỉm cười xót xa.

CÔ HOÀI: (nhìn Mai, tỏ ý giận, nghiêm giọng) Mai.

Mọi người lại im lặng. Ông ngoại và bố bước ra sân thở dài.

Chú San từ ngoài vội vã bước vào, người vẫn quần dây tơ hồng. Thấy mọi người, chú San dừng lại, giọng run run:

CHÚ SAN: Thưa ông, thưa anh, con vừa nghe tin Mây về. Ông và anh cho phép con được gặp Mây.

ÔNG NGOẠI: Cậu San. Mây mới về sáng nay, giờ vẫn đang mệt lắm. Cậu về thì hơn.

CHÚ AN: Phải đấy San ạ. Hôm nay là ngày Mây về nhưng cũng là ngày cưới của chú, chú để hôm khác hẵng sang.

CHÚ SAN: (giọng gấp gáp) Không được, ông ơi, anh ơi, con phải gặp Mây. (nhìn thấy Mây, vội vã bước đến cạnh) Mây ơi! Em...(giọng run run)

(Mọi người lặng lẽ im lặng, thở dài, dì Mây quay mặt đi chỗ khác)

CHÚ SAN: Mây ơi, em về thật rồi.

DÌ MÂY: Bây giờ không còn gì để nói nữa, anh về đi.

(Dì Mây chống nạng gỗ, đứng dậy bước ra ngõ, chú San bước đến cạnh).

CHÚ SAN: Cho anh nói một câu.

DÌ MÂY: Không!

CHÚ SAN: Anh chỉ xin nói một câu thôi.

DÌ MÂY: (bước không vững, dựa vào cây trong sân vườn) Tôi muốn không nói chuyện với anh, không muốn nhìn thấy anh.

CHÚ SAN: (bước đến định ôm dì Mây, nhưng Dì Mây đẩy ra) Anh tệ quá, Mây ơi, anh tệ quá. Mây cứ mắng chửi anh đi. Anh xin Mây.

DÌ MÂY: (tức tưởi) Hôm nay là ngày gì? Anh có biết hôm nay là ngày gì không? Có ngờ đâu ngày ấy tiền anh đi cũng là ngày ly biệt.

(Im lặng)

CHÚ SAN: Anh nhớ chứ. Anh nhớ lắm, Mây ơi. Ngày ấy, em chèo đò tiền đưa anh đi du học.

(Im lặng, khóc)

CHÚ SAN: (Giọng rưng rưng) Ở nước ngoài, đêm nào anh cũng nhớ đến em, nhớ bến sông Châu. Mây ơi, Anh nhớ em hơn tất cả mọi người.

DÌ MÂY: (quay lại nhìn chú San) Ngày ở Trường Sơn, trang nhật kí nào em cũng viết tên anh.

CHÚ SAN: Mây ơi. Anh biết chứ. Anh biết lắm. Mây ơi! Anh thương em và em cũng thương anh.

DÌ MÂY: Nhưng giờ không thể nữa rồi.

CHÚ SAN: (giọng quả quyết) Mây! Chúng ta sẽ làm lại.

DÌ MÂY: San! Anh có biết mình đang nói không?

CHÚ SAN: Anh sẽ từ bỏ tất cả, chúng ta sẽ sống với nhau.

(Dì Mây thần thờ, quỵ xuống, chú San đỡ lấy dì Mây)

DÌ MÂY: (nghẹn ngào, lẩm bẩm) Từ bỏ, sống với nhau? Sống với nhau, từ bỏ? (vừa cười vừa khóc xót xa)

Cô Thanh bước vào, người vẫn quấn dây tơ hồng, nhìn xót xa.

DÌ MÂY: (Nhìn thấy cô Thanh) Không (bật đứng dậy, lộc cộc bước vào)

CHÚ SAN: Mây (nắm lấy dì Mây)

DÌ MÂY: Thôi! Thôi! Lỡ rồi. Tôi xin anh, anh tỉnh táo lại đi.
(Chú San vẫn nắm lấy áo Dì Mây)

DÌ MÂY: (gỡ tay chú San) San ạ. Đẳng nào cũng chỉ một người đàn bà khổ. Anh về đi”.

CHÚ SAN: Anh...

DÌ MÂY: (nói xen vào, không cho chú San nói tiếp) Anh đừng nói gì nữa và trở về đi.

(quay ra nhìn cô Thanh, ánh mắt thương xót)

CÔ THANH: Chị ơi, chị tha lỗi cho chúng em. (khóc)

DÌ MÂY: (cố không khóc) Không ai có lỗi cả, duyên số tôi với San không thể ở bên nhau. Thế thôi.

CHÚ SAN: Mây...

DÌ MÂY: Tôi bảo anh đừng nói gì nữa cơ mà. Anh chị về đi, đừng lo cho tôi. (hạ giọng) Thôi! Sự thế đã thế, cố mà sống với nhau cho vuông tròn.

CÔ THANH: Chị ơi! Chúng em ơn chị.

DÌ MÂY: (đẩy chú San ra) San, anh và cô Thanh về đi. Cố mà ăn ở với nhau cho trọn đời, như thế tôi mới đỡ đau lòng được.
Chú San nhìn Dì Mây, nghẹn ngào không nói thành lời, gật đầu, bước đến cạnh cô Thanh.

CÔ THANH: Chúng em chào chị. Chúng em ơn chị suốt đời.

Cô Thanh và chú San bước ra về, Dì Mây nhìn theo, lặng lẽ rơi nước mắt.

DÌ MÂY: (nói với chính mình) Hai người phải hạnh phúc, hạnh phúc thay cả phần của tôi nữa, biết chưa.

VỖ KỊCH KẾT THÚC